MØRKETS STEMME

MERETHE HAUE

MØRKETS STEMME

Rose

Mørkets Stemme

Copyright

All rights reserved

1. Oplag

2016

Til min kæreste – tak for din tålmod.

Mørkets Stemme

Stalker:

”Du bliver forfulgt af mig og jeg ånder dig i nakken.”

”Du kan ikke se mig” –

”men du kommer til at høre mig!”

”Jeg er mørkets Stemme.”

1. Stalkerens Offer

Elena var og blev en meget smuk kvinde, som dyrkede sin krop ved at løbe og svømme i sin store opvarmede uden-dørspool.

Hun havde været gift med en meget rig mand Paul igennem flere år, men ægteskabet var forlist - idet han havde fundet sig en noget yngre kvinde end Elena.

Mange af Pauls og Elenas venner forstod på ingen måder dette brud, for Elena var skønheden selv og havde altid sørget for det bedste til sine gæster, om det så var venner eller forretnings forbindelser.

"*Hun havde viet sit liv til Pauls liv*," som de sagde.

Paul og Elena havde aldrig fået børn, for det passede ikke helt ind i det, som Paul kaldte for: "Deres levestil."

Elena måtte i den situation vælge imellem et liv i luksus med Paul eller, om hun ville have barn med en anden mand og ja blive skilt fra Paul.

Elena havde naturligvis valgt Paul, men ikke kun på grund af sit luksus liv, da også på grund af sit ægteskabsløfte.

Nogle ville måske sige:

"Dette var en mærkelig form for ægteskab."

Elena havde som sådan aldrig haft et arbejde, hun havde kun stået for deres ret så enorme hus og ja så alt det praktiske, som hører med til sådan et liv.

Det vil sige, at Elena, jo ikke lige skulle lave noget, for Elena og Paul havde folk til at lave alt det grove, som man nu siger.

Rengøringen blev taget af Susanne og maden blev tilbragt af kokken France.

France og Elena begyndte hver dag med at tale om mad til gæster eller venner og lavede planer for indkøb af mad – vin samt blomster.

Blomster til huset var og forblev Elenas job, hvor hun kunne trylle de smukkeste buketter og opsatser frem.

Alle, som kom i huset var benovede over hendes værker.

France - deres kok kom fra Frankrig og var en utroligt dygtig og højtrangeret kok.

Han kunne praktisk taget trylle de smukkeste og lækreste retter frem.

Samarbejdet imellem Elena og France var mægtigt godt, hvis der var nogen, som havde respekt for hinanden, så var det bestemt de to.

De gæster, som kom i hjemmet var slet ikke i tvivl om, at de blev vartet godt op, og at værterne undte dem det mere end godt.

Paul og Elena havde en stiltiende aftale om, at Elena bare skulle stå til rådighed ved de festlige arrangementer hjemme som ude og altså altid, når det så lige passede ind i Pauls kalender.

Paul var tilfreds med, at Elena passede på sin smukke krop, som han ofte sagde:

" *Var en god investering.*"

Det var altså, når han lige skulle tirre Elena lidt.

Om Elena elskede Paul?

Elena havde nok nærmere lært sig selv at tilpasse sig Pauls forhold.

Selvfølgelig var der kærlighed i deres ægteskab og en vis respekt for hinanden.

Paul vidste godt, at han skulle passe på sin Elena.

Og Elena respekterede, at Paul gik så meget op i sit arbejde.

Hun elskede sit liv i luksus, det erkendte hun og Paul sørgede jo ret så godt for hende.

Nej - Elena manglede faktisk ikke noget.

Måske lige det barn, som hun aldrig ville få med Paul.

Men det var og blev tabu, for Elena kendte reglerne alt for godt.

Men Pauls rejser blev pludselig til flere og flere - Og så en dag, var han kommet hjem og havde begæret skilsmisse.

Paul havde nemlig fundet sig en yngre kvinde, som han skulle have barn med.

Elena troede først ikke sine egne ører, skulle Paul nu have "barn" med en anden kvinde?

Paul ville jo ikke have børn, men hertil fik hun strengt at vide:

"At det skulle hun på ingen måder vade i."

"Sket var sket!" **- og nu måtte Paul tage sit ansvar overfor den nye kvinde og barnet.**

Og dertil var så kommet en lidt sårende bemærkning:

"Ja du kan jo regne ud, at du aldrig kommer til at mangle noget!"

Elena var rystet, elskede Paul hende bare sådan lige, ikke mere?

Og så kom tanken snigende: ***"Havde Paul nogensinde elsket hende?"***

Hun henledte straks tanken til noget andet.

Hun ville vide, hvor og hvordan og hvem den yngre kvinde var, men her kom hun på dybt vand, Paul ville intet sige, "*for det var ligesom sagen uvedkommende*," som han sagde.

Hvis der havde været kærlighed i Elenas og Pauls ægteskab – ja så var den nu blevet til mere end had, hvem der så end lige kunne forstå det.

Men efter en lang og tung skilsmisse med meget beskidte ord og skænderier mellem 2 tidligere ægtefolk, var Elena nu så småt kommet videre med hendes nye liv - som singlepige.

Hun havde nu fundet sig en ret så lækker lejlighed med en rigtig stor og lækker swimmingpool.

Elena vidste godt, at hun ikke manglede likvider efter sit ægteskab med Paul og at det var noget, som nogle af deres venner talte meget om, mest nogle af kvinderne, som altid havde været lidt jaloux på Elena.

Men nu havde hun besluttet sig for, at gå i gang med en uddannelse, som hun følte, at hun kunne bruge til noget.

Elena var begyndt at læse psykologi på universitetet, fordi hun ville være "psykolog".

Egentligt ikke, fordi hun jo behøvede, men fordi hun rigtigt gerne ville.

Elena var faktisk blevet lidt træt af, at de mange kvinder især gik og havde ondt af, at hun levede af det, som de sagde:

" Var Pauls penge!"

Pauls penge mig her og der, havde han ikke givet hende et ægteskabsløfte, om at blive sammen til døden dem skilte? *"Misundelse er en grim ting,"* tænkte Elena ofte.

Ja - hun havde købt en meget stor og smuk lejlighed med glas facader samt lækre store rum, samt hendes enormt dejlige store swimmingpool.

Hun vidste da alt for godt - at hun ikke manglede noget og var i bund og grund tilfreds med hendes nye single liv.

Hun havde fået mange penge ud af ægteskabet med Paul og ja - det var der så åbenbart flere, som havde ondt af.

Måske derfor - at hun ikke helt endnu vidste - hvem af vennerne, som var med hende.

Men Paul havde jo også frataget hende muligheden for at få barn med ham og ja - nu ventede han så åbenbart barn med en anden kvinde, som han havde levet dobbeltliv med igennem længere tid.

Elena kunne endnu ikke helt fatte det.

Men: "*Næh nej*," sådan spillede klaveret altså ikke lige i Elenas liv.

Venner var der nemlig stadig mange af – nok flest mandlige, de var ikke så forskruede, som kvinder kan være – især overfor en smuk selvstændig kvinde.

For var der noget, som Elena ikke var, så var det dum – hun havde et ret så klogt hoved, det skulle man bestemt ikke tage fejl af.

Hun havde en tolkeuddannelse i Fransk – Engelsk og Tysk med sig fra tidligt i sine unge dage, hvilket jo artede sig fint, idet Paul havde forretningsforbindelser fra mange land.

Elena vidste da alt for godt: - at hun blev set som - "En konkurrent" til nogle af sine gifte veninder, men: "*Hvorfor nu egentligt det?*"

Elena var på ingen måder interesseret i - at ødelægge et ægteskab for nogen, hun havde altid sat en ære i at være en god hustru.

Og hun *havde* værdsat Paul – det skulle der ikke herske tvivl om, selvom hun jo måtte tilpasse sit liv efter hans.

Men der var da en lille håndfuld af gode veninder efter skilsmissen, som Elena tilbragte megen tid med.

Kvinder, som levede næsten det samme liv, som Elena havde levet med Paul.

"Luksusliv – ja det koster."

Selvstændig var og blev Elena, hun havde trods alt sørget godt for alle Pauls forretningsforbindelser og kunne begå sig i alle lag.

Der var dog kun et problem i Elenas liv, hun blev forfulgt af en Stalker og det var begyndt et par måneder efter skilsmissen.

Politiet havde intet kunne gøre hidtil, for de blev ved med at insistere på, at stalkeren jo ikke havde gjort Elena noget (endnu).

Han havde kun forulempet Elena med ord i telefonen og det kunne man åbenbart ikke bruge til noget.

"Mærkeligt?" tænkte Elena.

Elena var som sådan ikke bange, hun havde fået sat kameraer op overalt - men "hvem var han?" og "*hvorfor?*" - tænkte hun ofte i sit stille sind.

"Hvem havde set sig ond på netop hende og hvor langt ville han mon gå?"

Hun havde ofte spekuleret over: "Hvorfor det hele var begyndt netop lige efter skilsmissen?" - men slog det så hen igen.

2: Til undervisning i psykologi.

Elena ankom lige med nød og næppe til undervisningen, hun parkerede hurtigt sin smækre lille vogn.

En rød Porsche, nej Elena var og blev en luksuspige, *"intet"* var for godt til hende.

Elena satte sig ved siden af en mand ved navn Flemming, han var egentligt ret sød og de havde talt sammen over en kop cappuccino et par gange.

Flemming var selvstændig, han havde fortalt at, han havde et mindre firma, men Elena vidste ikke helt med hvad?

Elena havde spurgt Flemming om: *"Hvad han lavede på Psykologi kursuset," -* men her havde hun ikke fået noget tilfredsstillende svar.

Flemming kunne ikke som sådan svare for sig.

Det undrede Elena, som jo var en meget målrettet kvinde.

Hun ville være psykolog, dem kunne man aldrig få nok af.

I dag skulle de så tale om skilsmisse og hvilke udfald det kunne medføre, når et ægteskab skulle splittes op.

Elena lyttede kun, for det ragede ingen, at hun var blevet vraget i et ægteskab, som pludselig var fyldt med had.

Hun orkede ikke at ribbe op i noget.

-"Og hendes privatliv - skulle ingen snage i?"

Hun så sig stille om i lokalet, hvor mange mon der var gået i gennem en skilsmisse, og hvorfor?

Hun væmmedes ved at tænke på sin egen.

Tænk at kærlighed kan gå til had.

En forsagt lille kvinde fortalte: "at hun var blevet tævet ofte og var brudt ud og levede under jorden i evig frygt for at blive fundet."

***"Stakkels kvinde,"* tænkte Elena og kom straks til at tænke på sin egen Stalker – "øv altså."**

"Hvad ville Stalkeren mon opnå?"

Dingeling åh nej...

Hemmeligt nummer....

Alle i klassen kiggede....

Elena besvarede ikke opkaldet.

Men Elena sagde hurtigt: "Undskyld" og var blevet lidt rød i hovedet.

Hendes telefon ringede uafbrudt til tider - med hemmeligt nummer.

Hun havde taget den enkelte gange og en stemme havde sagt:

"Jeg ånder dig i nakken."

"Du kan ikke se mig –

men du kommer til at høre mig."

"Jeg er mørkets Stemme."

Elena tænkte ofte: "Hvorfor?"

Hun havde ingen udeståender med nogen, i hver til fælde ikke af det, som hun vidste af.

Hun prøvede at lytte til stemmen, men det var og forblev en gåde, hvem denne tilhørte.

Manden kunne jo godt bruge forvrængning med mere, havde en betjent ved navn Finn i politiet sagt, og en direkte sporing af telefonen umulig, da det var så lidt - der blev sagt.

Og måske det var en kvinde, men i så fald "hvem"?

Elena var jo ikke uvenner med nogen kvinder og for den sags skyld mænd.

Men alligevel.

Hun tænkte pludselig lidt på: - den altid så vrisne Margrethe, som var gift med Børge.

Hun var altid utilfreds med sit tøj og hår – intet var godt nok!

Derpå kom hun til at tænke på: parret Solvey og Pete, her var det Pete, som aldrig var tilfreds med noget.

Elena slog alt hen igen, det hele forblev jo kun "gisninger."

Hvorfor skulle tidligere venner ville hende noget ondt?

Det forekom hende faktisk lidt underligt og samtidig noget langt fra den virkelige verden.

Elena følte sig mest sikker på egen grund. Hun brød sig ikke så meget om - at være ude blandt fremmede, for hun kunne ikke lade være med at mistænke - hver ukendt mand eller ja for den sags skyld også - kvinde.

Det var faktisk en pestilens.

Men i dag havde Flemming inviteret på en bid mad ude i byen.

Elena nød faktisk Flemmings selskab og satte ikke spørgsmålstegn ved ham til trods for, at de jo slet ikke kendte hinanden!

Flemming var lukket om sit liv og det var hun jo også.